

това което чухъ отъ васъ и на умъ не ми е минавало.

Камбуровъ. Та вие писателитѣ знаете само да гоните Михаля. Имате дарби, умъ, ала за какво сж? И за да разберете колко ви ценимъ, азъ бихъ приелъ да станете сътрудникъ на нашия журналъ „Всичко мога“ и ще видите какви печалби ще изкараме.

Дауловъ. (Станалъ да си ходи). Господа, много ви благодаря. Простете, че ви отнѣхъ скжпото време. Азъ съмъ поклонникъ на максимата времето е злато. Тия дни ще приготвя нѣщо за вашиятъ журналъ и тогава ще се видимъ. До виждане. (Ржквуа се и излиза).

(Мълчание)

Камбуровъ. Дали не е нѣкоя примка?

Шайновъ. Бжди спокоенъ. Азъ съмъ психологъ.

Камбуровъ. Психологъ! А да се видѣше какъ прибледнѣ, когато каза, че отъ обществената!

Шайновъ. А бе човѣкъ пада отъ круша. че се сбърква — та можеше ли да се не сбъркашъ, когато каза обществената.

Камбуровъ. Ама майсторски ни изплаши тоя синковецъ.

Шайновъ. Ехъ, не го знаешъ, не го познавашъ — то се знае.

Камбуровъ. Но съ какво ни увѣри, че това, което ни каза, не е едно прекритие. Че това не бѣше само единъ огледъ. Въ Мадридъ голѣмитѣ полицаи често прибѣгватъ до такива маневри. Та все ми се струва. . .

Шайновъ. У насъ ги нѣма още такива Пъкъ и какво научи отъ насъ? Нищо. Той